

Ὁ Βασιλεὺς μετὰ στολῆς
καὶ ὁ ἐπαίτης Φασουλῆς.

(Ὁ Φασουλῆς ὁ φουκαρᾶς ντυμένος μὲ κουρέλια
ξαπλώνει κάτω εἰς τὴ γῆ τὰ ξύλινά του σκέλια,
καὶ βλέπει ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ μάτια σὰν γαρίδα
καὶ τρίβει τὸ στομάχι του μὲ μία κεραμίδα,
καθὼς κι' ὁ ἅγιος Ἰῶβ καθήμενος 'στὸ χῶμα
μὲ κεραμίδι ἐτριβε τὸ ἄρρωστό του σῶμα.
'Αλλ' ἔξαφνα ὁ Βασιλεὺς περνᾷ ἐκεῖ κοντά του,
καὶ μόλις βλέπει τὴν μορφὴν τοῦ Μεγαλειοτάτου
ὁ Φασουλῆς σιγὰ σιγὰ σηκώνεται ἀπάνω
καὶ κούτσα κούτσα περπατεῖ καὶ κάνει τὸν ζητιᾶνο).

Φ.—'Ελέησέ με, Βασιλεῦ, κι' ἐμὲ τὸν κακομοῖρη,
γιὰ ν' ἀγοράσω σήμερα ὀλίγο ψωμοτύρι.

Β.—Ποιὸς εἶσαι σύ;

Φ.—Ὁ Φασουλῆς, τῶν Ἀθηνῶν δημότης,
ὕπηκος τοῦ Στέμματος, ἐπαίτης καὶ ἵπποτης.

Β.—Καὶ τί ζητεῖς;

Τί νὰ ζητῶ, μεγάλε Βασιλεῦ μου...
γιὰ τὸ κορμί μου φόρεμα, ψωμί γιὰ τὴν κοιλιά μου.
Παρακαλῶ τὴν ὑψηλὴν Μεγαλειότητά σου
νὰ ρίξῃ τίποτα λιανὰ καὶ 'στὸν θεράποντά σου,

καὶ 'στὸν κλεινὸν Πρωθυπουργὸν παρακαλῶ εἰπέτε
πῶς τώρα τώρα εἰσι μας θὰ γίνωμεν ἐπαίται,
καὶ οὔτε 'στὸν περίπατο νὰ πάτε θὰ 'μπορήτε,
διότι πάντα καὶ παντοῦ ἐπαίτας θὰ εὕρητε,
καὶ γύρω σας θὰ ἐρχωνται τῶν ἐπαϊτῶν τὰ πλήθη
καὶ τὰ μαλλιά των θὰ τραβοῦν καὶ θὰ κτυποῦν τὰ στήθη,
κι' ἐγὼ θὰ σᾶς φορτόνωμαι ὁ τοῦ Σταυροῦ ἵπποτης
καὶ ἡ Μεγαλειότης σας θὰ 'βρῆ τὸν διάβολό της.

(Ὁ Βασιλεὺς αισθάνεται συγκίνησιν πολλὴν
κι' ἕνα χαρτοῦτσο διλεπτα πετᾷ 'στὸν Φασουλῆν).

Φ.—Εὐχαριστῶ τὴν ὑψηλὴν Μεγαλειότητά σου,
φιλῶ τὸ χῶμα ποὺ πατεῖς, κρατῶ τὰ γόνατά σου.
'Ὁ! ναί, Μεγαλειότατε, ἂν θέλῃς ν' ἀγαπᾶσαι,
ἐλέησε τὸν Φασουλῆν, παράδες μὴ λυπάσαι,
καὶ πάρε με μὲς 'στὴν Αὐλὴν καὶ βάλε με 'στὸ σταδλο,
ποὺ νὰ χαρῆς τὴν φαμελιὰ καὶ τὸν γαμπρό σου Παῦλο.

(Ὁ Βασιλεὺς συγκινηθεὶς 'στὰ λόγια του αὐτὰ
εὐθὺς χαρτοῦτσο δεύτερο 'στὸν Φασουλῆν πετᾷ.)

Φ.—Εὐχαριστῶ τὴν ὑψηλὴν Μεγαλειότητά σου,
φιλῶ τὸ χῶμα ποὺ πατεῖς, κρατῶ τὰ γόνατά σου.
Εἶναι ἀλήθεια, Βασιλεῦ, πὼς σοῦ γίνα κουνουπι,
μὰ πάρε τὸ περίσσευμα ἐκεῖνο τοῦ Τρικουπί,
καὶ 'στὸ μπαλκόνι πρόβαλε κι' ἀντί νὰ 'πῆς «Παιδιά μου,
καὶ τώρα ὅπως πάντοτε σὰς ἔχω 'στὴν καρδιά μου,»
μεγάλῃ γενναιότητα 'στοὺς ὑπηκόους δείξε
καὶ ὄλο τὸ περίσσευμα 'στοὺς ἀποκάτω ρίξε,
νὰ 'δοῦμε τὸ περίσσευμα πραγματικὸ πὼς εἶναι
καὶ πὼς δὲν ἔγινε κι' αὐτὸ διὰ τὸ θεαθῆναι.
Ὡ! ναί, Μεγαλειότατε, ἂν θέλῃς ν' ἀγαπᾶσαι,
προστάτευσε τοὺς δούλους σου, χαρτοῦτσα μὴ λυπᾶσαι,
κι' ἐλέησ' ἕνα φουκαρά ὁποῦ ἐμπρὸς σου στέκει...

(Καὶ πάλι τρίτο τοῦ πετᾶ ὁ Βασιλεὺς φυσεῖ.)

Φ.—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, Μεγαλειότατέ μου,
τοιαύτην γενναιότητα δὲν ἤλπιζα ποτέ μου.
Μακράν, κουρέλια βρωμερά, μακράν, παπούτσια τρύπια...
ἐπέινασα κι' ἐχόρτασα, ἐδίψασα καὶ ἤπια.
Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, στολὴ τῶν Βασιλέων,
ἰππότην σὺ χειροτονεῖς ἐπαίτην ψωραλέον.
Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ἐκ τῆς ψυχῆς μου ὄλης,
κι' ἂν ἡ Ἀθήνα ἔγινε τῶν ἐπαιτῶν ἡ πόλις,
πλὴν Βασιλέα ἔχομεν Γεώργιον τὸν πρῶτον,
σωστὸν Παντελεήμονα ἡμῶν τῶν κεχηγόντων,
κι' εὐεργετῆ τοὺς πάσχοντας καὶ τόσοις φουκαράδες
κι' ἐπὶ τῆς βασιλείας του κλωτσούμε τοὺς παράδες.

(Ὁ Βασιλεὺς ἐνθουσιῶν χωρὶς νὰ ὀμιλῇ
εὐθὺς χαρτοῦτσο τέταρτο πετᾶ 'στὸν Φασουλῆ.)

Φ.—Εὐχαριστῶ τὴν ὑψηλὴν Μεγαλειότητά σου...
ἐγέμισε ὁ κόρφος μου ἀπο τὰ δίλεπτά σου.
'Ὁ ὑψηλὸς μου κύριος ἐλέησε κι' ἐμένα...

(Ὁ Βασιλεὺς ἐνθουσιῶν τοῦ ρίχνει ἄλλο ἕνα.)

Φ.—Μπα! σὲ καλὸ σου, Βασιλεῦ, νὰ ζήσης, χίλια χρόνια,
νὰ 'δῆς καθὼς τὸν Ἰακώβ ἀμέτρητα ἐγγόνια.

(Ὁ Βασιλεὺς ἐνθουσιῶν τοῦ ρίχνει ἄλλα ἔξη.)

Φ.—Εὐχαριστῶ... εὐχαριστῶ... ἀμάν, Χριστέ, κι' ἄς φέξῃ...
ποῦ εἶσαι τώρα, Περικλῆ, καὶ σὺ, πτωχὴ γυναῖκα!...

(Ὁ Βασιλεὺς ἐνθουσιῶν τοῦ ρίχνει ἄλλα δέκα.)

Φ.—Μπα! σὲ καλὸ σου, Βασιλεῦ, μὲ τοῦτα τὰ ἐλέη...
ὦχ! κι' ἂν τὸ πάρουν μυρωδιὰ κι' οἱ ἄλλοι ψωραλέοι!

(Ὁ Φασουλῆς 'στὸν Βασιλεῦ ὀκτὼ μετάνοιαι κάνει,
ἐνῶ πλακόνουν ἔξαφνα κι' ἄλλοι πολλοὶ ζητιάνοι
καὶ ρίχνονται: 'στὸν Βασιλεῦ μὲ χέρια σηκωμένα
καὶ σκούζουν «Μπάρμπα, Βασιλεῦ, γιὰ ρίξε καὶ σ' ἐμένα.»
Μὰ φαίνεται ὁ Στάϊκος μετὰ πολλῶν κλητῆρων
καὶ ἀραιώνει τὸν σωρὸν χωλῶν καὶ ἀναπήρων,
καὶ οὕτω πὼς ὁ Βασιλεὺς γλυτόνει καὶ τὸ στρίβει
κι' ὁ Φασουλῆς μετὰ σπουδῆς τὰ δίλεπτά του κρύβει,
ἐνῶ δὲ ὁ ταλαίπωρος πηγαίνει κοῦτσα κοῦτσα
κλητῆρες Ἀστυνομικοὶ τοῦ κλέβουν τὰ χαρτοῦτσα.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελλίαις.

Καὶ ἡ γνωστὴ Ἐφημερίς τοῦ Ρούκη μεγαλώνει
κι' εἰς σχῆμ' αὐξάνει προσεχῶς καὶ ὕλην βελτιώνει.
Μὲ τὰς μεταρρυθμίσεις τῆς ὁ κόσμος θ' ἀπορήσῃ,
πολλὰ στοιχεῖα ἔφερε καὶ ἀπὸ τὸ Παρίσι
καὶ πλούσια κοσμήματα, μικρά τε καὶ μεγάλα,
καὶ τόσοις νεωτερισμοῦς, σημαντικοὺς τὰ μάλα.
Καὶ ὅμως μ' ὄλα τὰ καλὰ ποῦ σκέπτεται νὰ κάνῃ
ἢ ἐτησίᾳ συνδρομῇ καθόλου δὲν αὐξάνει,
κι' ἂν περὶ ὄλων θέλετε νὰ μάθῃτ' ἐν ἐκτάσει
τὴν νέαν Ἀγγελλίαν τῆς καθένας ἄς διαβάσῃ.

Λογιστικὴν ἂν θέλῃς 'στ' ἀλήθεια νὰ σπουδάσῃς
μὲ τὸν Ἀλφρέδο Μπότση νὰ πᾶς νὰ λογαριάσῃς.
Εἰς τὴν διπλογραφία κανένας δὲν τοῦ βγαίνει
κι' εἰς τῶν Ἐφημερίδων τὸ Πρακτορεῖον μένει.
Αὐτὸς εἰξεύρει μόνον ἀπὸ Λογιστικὴν,
'Εμπορικὴν συνάμα καὶ Στρατιωτικὴν.

'Αγγέλλομεν καὶ πάλιν πρὸς γνῶσιν τῶν κυρίων
πὼς 'στῶν Ἐφημερίδων πωλοῦν τὸ Πρακτορεῖον
τὸ τεῦχος μας ἐκεῖνο τὸ Παναγιωρικόν,
ποῦ ἐξεδόθη χάριν ὀλίγων λιανικῶν.
Καὶ μὲ χαρὰν μεγάλην ἀγγέλλομεν ἀκόμη
πὼς ἤδη ἐξεδόθη καὶ χιλιάς ἐβδόμη.

'Στὸ ἄλλο φύλλο θάχωμε κι' ὀλίγα Συριανά,
ὁποῦ καμπόσοι Συριανοὶ θὰ πάρουν τὰ βουνά.

'Ἄσμα τῶν Χριστουγέννων, ἐβγήκε πρῶτον μέρος,
διήγημα τοῦ Δίκεως καὶ πλήρες ποικιλίας,
Πανὰς ὁ Παναγιώτης μετέφρασε' ἐλευθέρως
κι' ὁ Μπάρτ κι' ὁ Χίρστ ἐκδίδουν μετὰ φιλοκαλίας.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πὼς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβῃ
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορθεύει,
μὲ ξενοδοχεῖον Σύδη — δηρὸ'στὸ λάδι τρεῖς'στὸ ξύδι.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῇ,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα. — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἰππέως τοῦ κλεινοῦ.